

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 129572 23 GŽ
Brčko, 27. aprila 2023. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Vuka Lučića, kao predsjednika vijeća, Šejle Drpljanin i Roberta Jovića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice M.K. iz G.R., zastupane po punomoćniku Ibrahimu Šadić, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog „Central osiguranja“ d.d. Sarajevo, zastupanog po Advokatskom društvu VAC Legal d.o.o. Sarajevo, radi naknade nematerijalne štete, v.sp. 7.970,00 KM, odlučujući o žalbi tužiteljice izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 129572 20 P od 29. augusta 2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27. aprila 2023. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužiteljice se odbija kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 129572 20 P od 29. augusta 2022. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 129572 20 P od 29. augusta 2022. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I.ODBIJA SE u cijelosti, kao neosnovan, tužbeni zahtjev tužiteljice M.K. koji glasi:

“OBAVEZUJE SE tuženi da tužiteljici M.K., na ime naknade nematerijalne štete i to po osnovu pretrpljenih fizičkih bolova isplati iznos od 1.250,00 KM, po osnovu pretrpljenog straha isplati iznos od 720,00 KM, te po osnovu umanjnja opće životne aktivnosti isplati iznos od 5.000,00 KM, što sve ukupno po ovim vidovima nematerijalne štete iznosi 6.970,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijatnjom prinudnog izvršenja.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiteljici M.K., na ime troškova tuđe pomoći i njege isplati iznos od 600,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od

dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiteljici M.K., na ime osigurane sume za slučaj invaliditeta putnika od posljedica nezgode, isplati iznos od 400,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

II.OBAVEZUJE SE tužiteljica M.K. da tuženom „Central osiguranje“ d.d. Sarajevo, nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 521,40 KM, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Tužiteljica blagovremeno izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija u cijelosti zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom Apelacionom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači „u smislu navoda žalbe“ ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Tuženi nije dostavio odgovor na žalbu.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 28/18 i 6/21 - u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici zahtjev je tužiteljice (konačno preciziran podneskom od 29. juna 2022. godine) kojim traži da sud obaveže tuženog da joj na ime naknade nematerijalne štete, nastale usljed saobraćajne nezgode koja se dogodila 27. novembra 2018. godine, isplati ukupan iznos od 6.970,00 KM i to na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 1.250,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 720,00 KM i na ime duševnih bolova zbog umanjenja opšte životne aktivnosti iznos od 5.000,00 KM, kao i troškove tuđe njege i pomoći u iznosu od 600,00 KM i osigurane sume za slučaj invaliditeta putnika od posljedica nezgode u iznosu od 400,00 KM, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Postavljenom tužbenom zahtjevu tuženi se usprotivio na način da je osporio aktivnu legitimaciju na strani tužiteljice u dijelu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na potraživanje naknade nematerijalne štete iz osnova autoodgovornosti prema trećim osobama, a potom i navodom da je isplatom svote osiguranja na ime trajnog invaliditeta u iznosu od 320,00 KM u cijelosti postupio po obavezi iz zaključenog ugovora.

Polazeći od činjenice da je Ugovorom o posredništvu u trgovini motornim vozilima broj 02140 od 27. novembra 2018. godine, koji je zaključen prije navedene saobraćajne nezgode, R.K. postao vlasnik vozila marke „Peugeot“ tip 106 registarskih oznaka ..., što znači da je to vozilo postalo bračna tekovina R.K. i tužiteljice, obzirom da do zaključenja glavne rasprave tužiteljica nije osporavala činjenicu da su ona i R.K. bračni drugovi, niti je predočila ni jedan valjan dokaz da to vozilo predstavlja posebnu imovinu njenog supruga (ili da su drugačije ugovorili vlasništvo nad tim vozilom), a kod toga da shodno odredbi člana 8. stav (1) Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim odredbama o obaveznom osiguranju od odgovornosti („Službeni glasnik Federacije Bosne i Hercegovine“ broj 24/05), tužiteljica ne može imati položaj trećeg lica u ovoj pravnoj stvari, prvostepeni sud je u konačnom zaključio da je osnovan istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije, zbog čega je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti odbio kao neosnovan (odlučio kao u stavu I izreke), dok je odluku o troškovima parničnog postupka (kojom je obavezao tužiteljicu da tuženom nadoknadi troškove postupka u iznosu od 521,40 KM), prvostepeni sud donio primjenom odredbe člana 120. i člana 130. Zakona o parničnom postupku (odlučio kao u stavu II izreke).

Nezadovoljna time što joj je tužbeni zahtjev odbijen, tužiteljica u žalbi u bitnom tvrdi da je donoseći takvu odluku prvostepeni sud počinio povredu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku, jer nije savjesno i brižljivo cijenio sve izvedene dokaze, zatim da nije dao valjane razloge za istaknuti prigovor aktivne legitimacije, da je pogrešno utvrdio činjenice u pogledu obima naknade štete, jer je odbio prijedlog za dopunu nalaza i mišljenja vještaka čime ju je onemogućio da raspravlja pred sudom, te da je u pogledu primjene materijalnog prava, obzirom na vrijeme i mjesto nastanka saobraćajne nezgode, propustio primijeniti odredbe Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/05 i 64/06).

Ovaj sud nalazi da tužiteljica navodima iznesenim u žalbi nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene presude.

Prije svega, po ocjeni ovog suda, prvostepena presuda nije donesena povredom odredaba postupka na koju ukazuje tužiteljica, jer je sud dokaze provedene u postupku cijenio onako kako mu to nalaže odredba člana 8. stav (2) Zakona o parničnom postupku, a za zaključak o neosnovanosti tužbenog zahtjeva naveo razloge precizno navedene na stranicama 5, 6. i 7. prvostepene presude, a koji u potpunosti ispunjavaju standard obrazložene sudske odluke. Prvostepeni sud je svakom od izvedenih dokaza dao odgovarajući značaj i na temelju ukupne ocjene, pravilno utvrdio sve činjenice koje su od značaja za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu, pa tako i one koje se odnose na vlasništvo vozila, osnove odgovornosti iz osiguranja motornih vozila, status tužiteljice u smislu treće osobe, a o čemu je u obrazloženju pobijane presude dao potpune, jasne i logične razloge koji imaju uporište kako u činjeničnoj, tako i pravnoj osnovi.

S tim u vezi nije u pravu tužiteljica kada osporava vlasništvo R.K. nad putničkim vozilom registarskih oznaka ... pozivajući se na polisu osiguranja koja glasi na ime N.K., prema njenoj tvrdnji, vlasnika vozila. Nesporno je da polisa osiguranja glasi na ime N.K. sa vremenom važenja do 01. augusta 2019. godine, međutim tužiteljica ispušta iz vida činjenicu da je R.K., zaključenjem Ugovora o posredništvu u trgovini motornim vozilima broj 02140 od 27. novembra 2018. godine (ugovor zaključen prije nastanka saobraćajne nezgode), predmetno vozilo kupio i postao vlasnik vozila. Činjenica da isti nije upisan u polisu osiguranja kao nosilac polise, nije od značaja jer polisa osiguranja prati vozilo koje je osigurano do isteka važenja, dok se kupovinom vozila pristupa promjenama podataka o vlasniku vozila pri nadležnim organima, registrima motornih vozila, a koje činjenice ne utječu u konačnom na zaključak da je osoba koja je predmetno vozila kupila, platila cijenu i vozilo preuzela, na istom stekla vlasništvo.

Također, nije od značaja niti pozivanje tužiteljice na pravosnažnu (krivičnu) presudu Osnovnog suda Brčko distrikta BiH od 29. januara 2019. godine kojom je R.K. oglašen krivim za uzrokovanje saobraćajne nezgode (kada je u pitanju činjenica vlasništva nad vozilom), jer ista presuda parnični sud veže u pogledu utvrđivanja postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti počinitelja, što znači da parnični sud ne može preispitivati, niti sam utvrditi, da eventualno, krivično djelo, niti krivična odgovornost optužene osobe nije dokazana, dok ista presuda odnosno njeno činjenično utvrđenje koje proizilazi kako iz dispozitiva činjenično pravnih radnji koje se optuženom stavljaju na teret, tako i samog obrazloženja, van obaveznih elemenata bića krivičnog djela i utvrđene krivičnopravne odgovornosti, nisu od utjecaja na odlučivanje parničnog suda.

Tužiteljica osporava i zaključak prvostepenog suda da je ona supruga R.K. navodeći da to nije dokazano „vjenčanim listom“, dok u istoj žalbi, dalje u nastavku, stranica treća pasus prvi, navodi: „Nije sporna činjenica da je tužiteljica nastradala u vozilu kao saputnik kojim je upravljao R.K., inače suprug tužiteljice“, a i kod toga da je sama tužiteljica, na glavnoj raspravi održanoj dana 17. juna 2022. godine, prilikom saslušanja u svojstvu parnične stranke, izjavila da je vozač putničkog vozila u kom se ona nalazila i zadobila tjelesne povrede bio njen suprug R.K. Dakle, kod nesporne činjenice koju priznaje i sama tužiteljica (odredba člana 248. stav (1) Zakona o parničnom postupku), nema mjesta ovom žalbenom navodu u pogledu pogrešno utvrđene činjenice njenog bračnog statusa u odnosu na R.K., vozača putničkog vozila koji je i prouzrokovao saobraćajnu nezgodu.

Pravilno je i pravno rezonovanje prvostepenog suda kod zaključka da vozilo koje je kupio R.K. predstavlja bračnu stečevinu, zajedničku imovinu njega i njegove supruge M.K., u ovom postupku tužiteljice, a kod toga da je odredbom člana 228. stav (1) Porodičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine jasno propisano da bračnu stečevinu čini imovina koju su bračni partneri stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice, a što je oboriva zakonska pretpostavka. Kako tužiteljica nije dokazala da je brak između nje i R.K. razveden, da je vozilo eventualno kupljeno poslije, naprotiv, potvrdila da joj je isti supružnik, niti je u smislu odredbe člana 229. stav (1) Porodičnog zakona izvodila dokaze usmjerene

na dokazivanje činjenice da kupljeno putničko vozilo predstavlja posebnu imovinu njenog supruga, to je pravilno prvostepeni sud zaključio da je isto bračna stečevina, a što nije dovedeno u pitanje niti žalbenim navodom da je vozilo „možda posebna imovina“. Ovaj sud podsjeća da je prilikom odlučivanja o postavljenom tužbenom zahtjevu, sud vezan ne samo za tužbeni prijedlog (prijedlog izreke presude), već i za činjenični osnov i navode na kojima je tužiteljica utemeljila tužbeni prijedlog, pa tako odluku kojom će eventualno prihvatiti njen tužbeni zahtjev, sud može zasnovati samo na činjenicama i navodima koje je tužiteljica iznijela i na činjenicama utvrđenim u postupku, dakle, pod uslovom da su činjenice na kojima je tužiteljica zasnivala svoj zahtjev dokazane. To podrazumijeva obavezu svake stranke, pa i tužiteljice, ne samo da prikuplja činjeničnu građu, već i da izvodi dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, jer će u protivnom snositi rizik nedokazanosti tih činjenica i navoda, a to znači da će izgubiti parnicu ako sud ne uvjeri o postojanju sporne činjenice, pa kako je aktivnost tužiteljice u odnosu na tvrdnju da predmetno vozilo predstavlja posebnu imovinu njenog supruga, izostala, to cijenimo neosnovanim žalbeni prigovor iskazan u ovom dijelu.

Neosnovano tužiteljica žalbom ukazuje i da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude i navoda istaknutih u žalbi, slijedi da je, sa aspekta rješavanja konkretnog spora, ključno pitanje da li je tužiteljica dokazala osnov i visinu samog tužbenog zahtjeva, odnosno da li ona uopšte može imati položaj trećeg lica u ovoj parnici (da li je uopšte aktivno legitimisana za podnošenje predmetne tužbe), kako bi ostvarila pravo na naknadu štete po osnovu autoodgovornosti kao saputnik u vozilu, te da li joj pripada pravo na isplatu osigurane sume za slučaj invaliditeta kao putniku u vozilu (pravo na osiguranu sumu za slučaj invaliditeta putnika od posljedica nezgode).

U vezi sa naprijed navedenim, na drugačiju odluku prvostepenog suda nisu bili od utjecaja niti navodi tužiteljice da se na konkretan pravni odnos (imajući u vidu vrijeme i mjesto nastanka saobraćajne nezgode), imaju primijeniti odredbe Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/05 i 64/06). Ovo iz razloga što se prema Nalogu Supervizora za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine od 04. augusta 2006. godine, ukidaju svi entitetski zakoni na području Brčko distrikta kada je proglašen i prestanak pravnog značaja međuentitetske granice u Distriktu, te naloženo da svi zakoni Federacije Bosne i Hercegovine i Republike Srpske (entiteta), i svih institucija koje su sastavni dio bilo kog entiteta, odmah prestaju da imaju pravno dejstvo u bilo kom dijelu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u mjeri u kojoj su na snazi u Brčko distriktu, kao i da se svi takvi zakoni ukidaju danom izdavanja ovog Naloga Supervizora (stav 1.), dok ništa iz ovog Naloga Supervizora neće imati utjecaja na zakone i propise koji su na snazi u Brčko distriktu na dan izdavanja ovog Naloga Supervizora, a koji se, u skladu sa dopunom Naloga Supervizora od 17. januara 2008. godine, između ostalog, odnose i na oblast osiguranja, uključujući, ali ne ograničavajući se na osnivanje, nadzor, poslovanje i upravljanje osiguravajućim

društvima, kao i obavezna osiguranja (stav (7) tačka g)), pa nijedan novi entitetski zakon ili propis u vezi sa, između ostalih oblasti, pomenutom oblasti, neće imati bilo kakvo pravno dejstvo u Distriktu.

Tužiteljica ispušta iz vida činjenicu da je tuženi „Central osiguranje“ d.d. Sarajevo, dakle osiguravajuće društvo sa sjedištem u Sarajevu, Federaciji Bosne i Hercegovine, a ne osiguranje iz Republike Srpske, niti osiguranje iz Republike Srpske čija filijala osiguravajućeg društva obavlja svoju djelatnost u Brčkom, kao niti osiguravajuće društvo sa sjedištem u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine koje bi bilo slobodno da odabere entitetsku agenciju za osiguranje kod koje želi da se registruje, pri čemu bi se, na pravila poslovanja i nadzora nad njihovim poslovanjem, primjenjivala pravila ili Republike Srpske ili Federacije Bosne i Hercegovine, ovisno o izboru entitetske agencije osiguranja, a sve sukladno tačkama 2. i 3. Dopuna Naloga Supervizora od 17. januara 2008. godine, zbog čega u konkretnom, nema mjesta primjeni zakona na koji se tužiteljica poziva.

Prema tome, pravilno je prvostepeni sud kao materijalni propis primijenio Zakon o osiguranju o odgovornosti za motorna vozila i ostalim odredbama o obaveznom osiguranju od odgovornosti Federacije Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik FBiH“ broj 24/05) po kojem propisu tuženi organizuje svoj rad i za zakonitost istog odgovara, pa kod toga da je odredbom člana 22. stav (3) propisano da osiguravatelj ne može uložiti prigovore koji proizilaze iz ugovora o osiguranju protiv treće osobe koja je pretrpjela štetu, osim ukoliko osoba koja je pretrpjela štetu nije ugovarač osiguranja ili druga osoba pokrivena polisom, ili pod uvjetom da skupa žive, supružnik i rođaci do drugog stepena krvnog srodstva ili tazbinskog srodstva, bilo ugovarača osiguranja ili osiguranika, tada se u odnosu na kvalitativni obim (opseg) pokriva propisan članom 8. stavovi (1) i (2) istog zakona, tužiteljica ne smatra trećom osobom jer osiguranje od auto odgovornosti pokriva građansku odgovornost vlasnika, korisnika i bilo kojeg vozača motornog vozila prema trećim osobama koje imaju zahtjev za odštetu od osiguranika sukladno odredbama Zakona o obligacionim odnosima. Kako je tužiteljica suvlasnica predmetnog vozila koje je učestvovalo u saobraćajnoj nezgodi i koje je osigurano polisom osiguranja kod tuženog, a koji zaključak se izvodi iz zakonske pretpostavke da bračnu stečevinu čini imovina koju su bračni partneri stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice, pa kod toga da tužiteljica nije dokazala da isto vozilo predstavlja posebnu imovinu njenog supruga, to se ista ne može smatrati trećom osobom, a što je u saglasju i sa stavovima iskazanim od strane Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (presuda broj 96 o P 099242 17 GŽ), Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine (presuda broj 32 o P 168996 19 Rev) i Vrhovnog suda Republike Srpske (presuda broj 80 o P 042256 20 Rev 2).

U odnosu na pozivanje tužiteljice na presudu Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 033031 13 GŽ od 31. oktobra 2013. godine, valja ukazati da je na identičnu činjeničnu situaciju primijenjen zakon Republike Srpske, a ne Federacije Bosne i Hercegovine, osiguravajuće društvo (tuženi) je „Brčko gas osiguranje“ d.d. Brčko, zbog čega ovo vijeće cijeni da se u konkretnom ne radi o istoj materijalnopravnoj osnovi, sa posebnim naglaskom da

je Supervisor za Brčko svojim Nalogom kojim se ukidaju entitetski zakoni na području Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i proglašava prestanak pravnog značaja međuentitetske granice od 04. augusta 2006. godine, pod tačkom 3. Naloga odredio: „Shodno stavu 39 Konačne odluke, međuentitetska granica prestaje da ima pravni značaj na području Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, pri čemu nije od značaja mjesto saobraćajne nezgode na koje tužiteljica ukazuje, pa tako i izvodi pogrešan zaključak o materijalnom propisu koji se u konkretnom ima primijeniti, posebno kod toga da je Dopunom Naloga Supervizora od 17. januara 2008. godine (tačke 2. i 3. Naloga), jasno određeno na koji način se organizuje poslovanje osiguravajućih društava na prostoru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Nadalje, i u presudi na koju se tužiteljica poziva je istaknuto da tuženi nije dokazao da je tužiteljica vlasnik ili korisnik predmetnog vozila, a što je suprotno utvrđenje u odnosu na konkretan predmet raspravljanja po ovoj tužbi.

Prema tome, na tužiteljici je bio teret dokazivanja činjenica o kojima ovisi nastanak i sama visina utuženog prava, a na tuženom onih činjenica koje dovode u pitanje njegov nastanak, koje ga poništavaju ili zaustavljaju njegovu djelotvornost.

Koje su koje od tih činjenica cijeni se prema pravilima materijalnog prava (to su pomoćna pravila za utvrđivanje na kojoj je stranci teret dokazivanja), pa je kod stanja stvari u ovom sporu teret dokazivanja tvrdnje da tužiteljica ima položaj trećeg lica u ovoj parnici, odnosno da joj pripada pravo na veći obim naknade štete zbog umanjena opšte životne aktivnosti, u skladu sa odredbom člana 7. i člana 249. Zakona o parničnom postupku, na tužiteljici, obzirom da je njen tužbeni zahtjev tuženi osporio gore opisanim navodima.

Ovaj sud cijeni uputnim za ukazati da je za precizno utvrđivanje obima naknade štete po osnovu umanjena opšte životne aktivnosti nekog lica (ovdje tužiteljice) potrebna pomoć vještaka (doktora medicinske struke) kao stručnih i kompetentnih osoba i njihova je dužnost da zdravstveno stanje i obim umanjena opšte životne aktivnosti oštećenog (ovdje tužiteljice) sveobuhvatno i vjerno opišu, navodeći dodatno u čemu se to umanjeno ogleda. Kada tužiteljica naknadu štete traži po osnovu vanugovorne odgovornosti za štetu, zbog umanjena opšte životne aktivnosti, pa iz toga razloga i osporava prvostepenu presudu u smislu da je bilo potrebno dodatno utvrditi da li je eventualno kod tužiteljice nastupila posttraumatska artroza ručnog zgloba ili nije, a kod toga da je prvostepeni sud već prethodno utvrdio da tužiteljica nema svojstvo treće osobe, pa tako niti pravo na naknadu nematerijalne štete na ime umanjena opšte životne aktivnosti, ovaj sud cijeni irelevantnim istaknuti žalbeni navod u odnosu na konačno odlučivanje prvostepenog suda.

Pored toga, tužiteljica tokom prvostepenog postupka, kada je u pitanju ugovorna odgovornost tuženog, nije predložila vještačenje na okolnost stepena njenog invaliditeta po kvalifikovanom vještaku medicinske struke, zbog čega samim tim nije mogla ni dokazati postojanje eventualno većeg stepena invaliditeta u odnosu na stepen koji je utvrđen od strane cenzora tuženog u vansudskom postupku (odredba člana 7. Zakona o parničnom postupku). Sama okolnost da je tuženi u vansudskom postupku utvrdio trajnu invalidnost tužiteljice u omjeru od

8% i shodno tome (obzirom na visinu osigurane sume iz polise osiguranja) izvršio naknadu (isplatu) iste u iznosu od 320,00 KM, ne čini opravdanim žalbeni navod odnosno njen zahtjev za dodatnu isplatu iznosa od 400,00 KM, jer su propusti predlaganja i izvođenja ovog dokaza (stepena invaliditeta) na strani tužiteljice.

Prema tome, kako kod iznesenog nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tužiteljica pobija prvostepenu presudu, kod toga da su sve činjenice i okolnosti, obzirom na odredbe materijalnih propisa po kojima se postavljene tužbeni zahtjev raspravlja i prosuđuje, potpuno i pravilno utvrđene, ocjenjujući da je prvostepena presuda pravilna sa stanovišta primjene materijalnog prava, a kako nisu počinjene ni žalbom ukazane povrede parničnog postupka, i kako tužiteljica odluku o troškovima sadržanu u izreci prvostepene presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuje da odluka o troškovima nije pravilna, to je valjalo žalbu tužiteljice odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Vuk Lučić